

Publicerad 2017-01-13 02:52 av lodjuret/seglare

Då kan en ju invaggas så i en sorts säkerhet också, med tiden.

Så slutade femte delen och det här är alltså fortsättningen. Bilden är tagen i min täppa. Slutet har sin poäng, du kan bara inte se det, så.

Pyromanin (thriller i sex delar) del VI

Fåglarna sjöng eller pratade, varnade säkert för något eller försvarade ett och annat revir. Bara att far säkert ville skjuta först och fråga sedan, så var det bara en sådan där plötsligt uppdykande känsla. Stress säkert som tog sig just en sådan form. Det var bara måndag kväll och ljuset var det han ville bada i. Värmen hade ännu något att göra för att han skulle känna sig just tillfreds också.

Med blandade känslor såg han fram emot en majbrasa. Kan man verkligen se fram emot något som blivit bok i och för sig för en tid sedan av en sådan där författare till mångsysslare, som i och för sig tog för sig av det som skulle väl framstå som en sjö eller eka att ösa ur. Bara att han gjorde det som en mängd människor lånar böcker och sånt på Biblioteket. Det fanns där, som till låns. Bara att ta av.

Så härligt oskriven säkert ännu, en bok om att bränna något, ett hjärta kanske. En vän till honom ville en gång berätta något som den som fick saken i posten på kommunen trodde var en sådan där ny och innovativ idé men som sedan fick veta att det var en sådan där tradition, att skicka in det till ett verk. Var och hur den uppstått var osäkert dock, men i alla fall inte äldre gärna än uppfinningen. En vink eller så säkert. En del kommuner hade en speciell person som skötte posten, andra en hel avdelning. Det kunde vara en uppgift för vaktmästeriet. De hade ju hand om just sådana udda uppgifter, ut och in med post, dra kopior, visa vägen, byta lampor och en mängd andra mer eller mindre nödvändiga uppgifter. Bara att han var chef för den gruppen. Han tog kuvertet, som var litet tjockt, nästan som ett paket. Vadderat och knöligt. Sedan fick han fram verktyget. Han hade nästan anat. Fast bara nästan känt på sig. Det fanns bara en maskinskriven liten lapp, fast med en bit ljust snöre vid tingesten.

Där stod det 'Att bruka vid nedskärningar i budgeten'. Det var förstås en osthysel. Tja, ett tag såg det alltså ut som om brevskrivaren, om det nu gick att kalla personen det, som om den kommit på det hela själv. Men som sagt, det hade hänt andra förut. Skörden i köket på skolan intill visste att berätta de fick sitt förråd av osthyslar påfyllt då och då. Av olika verk i kommunen. Det kunde verka märkligt att de inte själva ville behålla detta verktyg. Men de ville bli av med det, gärna utan att meddela hur eller varför. Så skolköket hade litet mera av det verktyget än de behövde. En osthysel. Fast den som förestod snickeriet brukade inte tala om sina verktyg, han fick inte någon Rubank, av någon tacksam elev, vare sig i julklapp eller som en vink av något slag. Kanske att några blad till en såg kunde vara en lämplig artikel annars. Bara mindre tydlig. Vännen i kommunen hade berättat det i ett sådant där förtroendet som inte var betslat. Det kunde alltså spridas. Bara att fadern inte delade med sig av insikten.

Han tänkte säkert att det var någon som ville skoja med dem. Han såg på en möbel av trä och satte sig att spela ett kort stycke på sitt eller i alla fall familjens nötta piano. Ibland var det bättre att falla in i sång tillsammans än att se på teve. Det gjorde det kanske innan teven.

Å andra sidan fanns det i och för sig radio då, bara att det nog inte fanns tid för förströelser avsatt. Det slutade att ringa på lördagar och det brann bara ibland och inte just på lördagar i det samhälle han försökte

se som sitt. Inte förrän flera år senare och då det var en av döttrarna som svarade, då var det inte ens lördag och det var ingen varning heller. Det var som om personen ringt fel och skrattade åt det också. Först kom samtalet. Sedan hände inte så mycket. Utom att någon på besök råkade slänga en brinnande cigarett i en papperskorg. Men som tur var blev bara det rummet utbränt, villan verkade klara sig, trots det huset var av trä och nymålat över gult. Det var ju en sådan där som i rök utveckling ur olyckshändelsen? Den sommaren såg ut att bli en varm sådan, med en rik skörd av allt möjligt och även som strålande också.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten